# ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Mart 1974


Yurtdışında çalışan bütün kadın işçilerin sosyal hakları garanti edilmelidir, evli kadınların ailece gönderilmeleri sağlanmalıdır!

## NATO'ya paydos!

*Ortak hükümetin ilk sözü: «NATO'ya, anlaşmalara bağlı kalacağız» oldu. Başbakanın Brüksel'e gideceği, «NATO törenlerine katılacağı» açıklandı. Türkiye'nin NATO boyunduruğuna koşulduğunun 22. yılı radyo, televizyon ve basında allandı, pullandı. Geçici bütçede NATO harcamaları başa alındı.*

*NATO'culuk memleketi yedi, bitirdi. Yerli, yabancı tekeller vurgunlar vurdu. Halk yığınlarının yaşamı bir cehennem oldu. Süregen bunalımın ana kaynaklarından biri bu NATO politikasıdır. Türkiye hükümetleri, 22 yılda, NATO'ya 200 milyar lira harcadılar. Halkın omuzlarına bir o kadar da borç yüklediler. Kore dağlarında binlerce Memetçiği harcadılar. Bu hükümetler orduyu kaç kez halkın üzerine sürdüler. Cuntacı generaller, ordu birlikleriyle kaç kez İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük kentleri bastılar. NATO komutasına verilen ordu, içerde, halka karşı böyle kullanıldı.*

*Emperyalizmin en gerici grupları, «soğuk harp» havasını körüklemekten geri durmadılar. Bunlar, «Sovyet tehlikesi» masalını sürdürüyorlar. Türkiye'de NATO'cular, demokrasi ve ulusal bağımsızlık düşmanları bu Amerikan sakızını Göbels'in ağzıyla çiyniyorlar. Ama bu silâh artık geri tepiyor. Son seçimler bunu gösterdi. İşçilerin, yığınların gitgide yoğunlaşan çıkışlarında: Af, ekmek, özgürlük, demokrasi, ulusal bağımsızlık istekleri daha gür bir sesle duyuluyor.*

*Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler, dünya komünist ve işçi hareketleri, ulusal bağımsızlık direnişleri, Leninci ülkülere dayanan güçler, uluslararası gerginliği yumuşatmak, genel bir savaşı önlemek, emperyalistlerin tutuşturdukları harp ocaklarını söndürmek yolunda sürekli, tutarlı bir savaş yürütüyorlar.*

*Türkiye için NATO en büyük tehlikedir. NATO emperyalistlerin saldırganlık örgütüdür. Barışa, ulusal bağımsızlık hareketlerine, demokratik düzenlere karşıdır. Türkiye halkı, işçisi, köylüsü, bütün ilerici güçler NATO'ya, Amerikan köleliğine karşı direniyor. TKP, bu halk direnişinde, ön sıralarda yer alıyor.*

*TKP, NATO'ya karşı savaşı, topraklarımızdaki saldırı üslerinin kaldırılması isteğini, kölelik anlaşmalarının bozulmasını savaş programına köşe taşı yapmıştır. Halkımızın kesin sözü: NATO'ya paydos!*

## 8 Mart

Bundan 64 yıl önce, kadınların eşit haklara kavuşması, çocuklarını barış içinde, mutlu bir dünyada büyütüp yetiştirebilmesi, insanın insan onuruna lâyik bir hayat yaşıyabilmesi için bütün hayatlarını mücadeleye adamış komünist, devrimci, ilerici kadınların çeşitli ülkelerden temsilcileri 8 Mart 1910'da Kopenhag'da toplandılar. Uluslararası ve Almanya işçi hareketinin tanınmış militanlarından Klara Zetkin'in teklifi üzerine 8 Mart, dünya kadınlarının mücadele ve dayanışma günü olarak ilân edildi.

O tarihten beri «8 Mart» kapitalist ülkelerdeki kadınların demokrasi, özgürlük, barış ve kadın haklarını savunma uğrundaki savaşta yeni bir atılım günüdür. Sömürü düzenini temelinden yıkarak yepyeni bir düzen kuran sosyalist ülkelerde ise, kadınların bayramı ve dayanışma günüdür.

### TÜRKİYE'DE

Bizde Uluslararası Kadınlar Günü ilk defa, 8 Mart 1921'de tertiplendi. Bunu komünist kadınlar, TKP üyeleri örgütledi. TKP, daha 10 Eylül 1920 tarihinde yapılan ilk Kuruluş Kongresinde kadınları ilgilendiren sorunlara ayrı bir önem vermişti. Kadınları sosyal ve politik hayata çekmek, onları bağımlı durumdan kurtarmak, okutmak, uyarmak, aydınlatmak görevini ortaya koymuştu.

TKP, Ulusal Kurtuluş Savaşına gönüllü hemşire olarak katılan öğretmen Cemile yoldaş gibi, Zekiye, Emine yoldaşlar gibi birçok kadını parti kademelerinde, Kadın-Kolu'nda çeşitli sorumlu görevlere getirdi. Böylece, kadına tarihimizde ilk defa politik hayatta kendi kaderi üzerinde söz sahibi olma hakkını tanıma örneğini verdi. Ve günümüze kadar da, Türk kadınlarını sorunlarına sahip çıkma yönünde aydınlatma eylemlerinde daima başı komünistler, devrimciler çekti. Komünistler, ekonomik ve politik bağımsızlık olmadan özgür yaşanamıyacağını hayatları pahasına da olsa yığınlara anlatagelmişlerdir.

Bugün yurtsever, devrimci yeni bir kuşak yetişmektedir. Yurt içinde ve yurt dışında grevlerde ön saflarda erkek işçi kardeşleriyle omuz omuza patrona, polise karşı savaşan işçi kadınlarımız; ağanın gaspettiği toprakları kurtarma savaşında jandarmaya göğüs geren köylü kadınlarımız; demokratik haklar, özgürlükler, bağımsızlık ve barış uğrunda eylemlere katılan aydın kadın ve genç kızlarımız böyle bir tarihi mirastan kuvvet alıyorlar. Ne sıkıyönetim, ne barbarca işkenceler, ne idam sehpaları, ne zindan hiçbir şey onları yıldırmamıştır. Bugün halkımız Hatice Alankuş'larla, Behice Boran'larla, Ayşe Mesçi'lerle gurur duyuyor. Bu yıl da komünist kadın ve kızlarımız bütün yığınsal örgütlerde, mesleki kuruluşlarda, fabrikada, tarlada, okulda demokratik hakların, kadın haklarının savunucusu, onları örgütleyici olmalıdır.

## Barış ve güvenlik çağrısı

Dünya Barış Konseyi'nin Sofya Toplantısı'ndan sonra devamlı, demokratik ve adaletli barış için bir çağrı yayınlanmıştır. Bu çağrıda özetle şöyle denilmektedir:

«Bu kesin tarihsel anda hepimize düşen büyük bir görev vardır. Bütün barışsever ve ilerici insanların yürüttüğü eylemlerin bir sonucu olarak, bu dönemde soğuk harpten uluslararası gerginliğin azaltılmasına doğru bir gelişme hız alıyor, barış içinde yanyana yaşama ilkesinin tam olarak hayata uygulanması için perspektifler artıyor.

Bu hedeflere ulaşılabilmesi için, tarihin çarkını geri döndürmek, uluslararası gerginliğin azaltılmasını engellemek ve halklar arasına düşmanlık ve güvensizlik tohumları ekmek için soğuk harp dönemindekine benzer kampanyalar örgütlemek amacıyle her çareye başvuran emperyalizme, gerici ve tutucu güçlere karşı savaş güçlendirilmelidir.

Biz dünyadaki bütün ilerici, barışçı güçleri, aralarındaki işbirliğini ve birliği arttırarak, militarizme, saldırı politikasına, harp tehlikesine karşı, devamlı demokratik ve adaletli bir barış uğrunda savaşa çağrıyoruz.

Önümüzde yeni perspektifler, geniş olanaklar vardır. Dünya kamuoyunun görüşünü dile getiren bizler güvenilir bir barışı gerçekleştirme gücüne sahibiz. Barışı korumak herkesin görevidir.»

## Oportünizme karşı yığınsal direnme

İşbaşına yeni gelmiş bir hükümetten uzun yıllar boyunca işbirlikçi hükümetlerin, emperyalizmin sebep olduğu ekonomik, politik yıkımlara hemencecik çare bulması, herşeyi en kısa bir zamanda iyileştirmesi beklenemez. Böyle bir istekte bulunmak, her zaman ve her yerde maksimalist bir programla ortaya atılmak devrimcilik değildir. Ama mevcut şartlara göre halkçı, demokratik, antiemperyalist bir programın uygulanmasını istemek de her devrimcinin ödevidir. TKP'nin yeni programında Türkiye'nin ileri demokratik bir aşamaya ulaşması için gereken şartlar belirtilmiştir. Yeni hükümet kurulduktan, özellikle programını açıkladıktan sonra, yığınsal örgütler, sendikalar, esnaf dernekleri, Mühendis ve Mimarlar Odası gibi örgütler programdaki boşluklar üzerinde önemle durmaya başladılar. Besin-İş Sendikası İkinci Genel Kurul toplantısında petrol ve öteki bütün doğal kaynaklarımızın devletleştirilmesi istendi. Birçok sendika lokavtın kaldırılmasını da teklif ediyor.

İstanbul Mühendis ve Mimar Odaları, Türkiye Gazeteciler Sendikasının temsilcileri ile yapılan ortak toplantıda, Üçüncü Beş Yıllık Plânın, Dünya Bankası ile yapılan anlaşmaların iptalini istediler. Emperyalist tekellerin yararına yapılmış olan bütün anlaşmaların iptalini de ileri sürdüler. Toprak reformunun başarılmasını da teklif ettiler. Türkiye Esnaf ve Zanaatkârlar Konfederasyonu da Bursa toplantısında bunlara benzer teklifler ileri sürmüş, fiyat artışlarına son verilmesini istemiştir.

İşçi sınıfı, emekçi yığınları yeni hükümetten devrimci bir programın uygulanmasını istiyor. Bu programın uygulanması zamana muhtaç olabilir. Halk yığınları halkçı bir programı uygulamak isteyen bir hükümete gereken zamanı vermekten yanadır. Ama devrimci bir programın başta gelen niteliği antiemperyalizm ve işbirlikçi burjuvazinin, toprak beylerinin hegemonyasına karşı olmalı. Hem NATO'ya, SENTO'ya, emperyalizmle bağlanan bütün anlaşmalara bağlı kalmak, silâhlanma yarışına hız vermek, hem de kalkınmak ateşle su gibi yanyana gelemiyecek iki ayrı tutumdur.

---

## İşkenceciler aramızda

Yirmi dokuz ay süren faşist biçimi iktidar yokoldu ama, izleri ortada durup duruyor. Amerikancı generallerin koltuğu altına sığınan Erimler, Melenler, Talûlar zamanında memleketimizde yüzlerce, binlerce yurtsever vatandaşımıza barbarca işkenceler yapıldı. Bu canavarlıklar, mektuptan tutun da, broşürüne, hattâ filmine kadar belgelendiği, birçok yabancı ülkelerde sergilendiği, televizyonlarda gösterildiği halde sorumlular tarafından boyuna inkâr edildi. Nice nice yiğit delikanlıya, yavuz genç kızlara ve kadınlara çirkin, yüzkızartıcı, iğrenç saldırılarda bulunuldu, hayali suçları kabul etmeleri istendi. O kadar ki İstanbul'daki Kültür Sarayının yakılmasını, iki geminin batmasını bile yurtseverlere yüklettiler, tutuklanan işçi ve aydınların yabancılardan para aldıkları yalanlarını gerici, çıkarcı gazetelerin birinci sayfalarında, günlerce, haftalarca yayıp durdular. Sonunda mahkemede, suikastçı diye iki yıl boyunca işkencelerden geçirilenlerin masum olduğu anlaşıldı ve topu birden beraat etti.

Bu ve buna benzer bütün diğer olaylarda, yüzlerce ve yüzlerce yurtseverin haksız yere tutuklandığı, çoğunun zulüm ve işkence yüzünden sağlığını kaybettiği anlaşıldı. Bu durumda asıl suçluların tutuklanması, kendilerinden hesap sorulması doğaldı. Fakat başbakan Ecevit «iç barış», «geçmişi unutma» politikasını güdeceklerini açıkladı. Hal böyle olunca işkencecilerin susmaları gerekirdi. Oysa, İstanbul'da sıkıyönetim komutanı iken «cellât başı» olarak tüyler ürpertici bir ün yapan Faik Türün, bir gazeteye çarşaf çarşaf demeçler verdi ve işkenceleri haklı göstermeye kalkıştı. Bu Amerikancı paşa, hafifletici bir sebepmiş gibi «eskiden ne gibi işkenceler yapıldıysa, biz de aynı şeyi yaptık» dedikten sonra, bunca zaman inkâr edilen özel işkence villâları, kontr-gerilla örgütü gibi faşist zulüm araçlarını da kabullenmek zorunda kaldı.

«Cellât başı» böyle konuştuktan sonra, artık işkence iddialarını ispata gerek kalmamıştır. İşkenceciler aramızdadır ve bugün olmazsa yarın, mutlaka hesap vermeleri ve cezalandırılmaları lâzımdır.

---

Türkiye Komünist Partisi, orta tabakaların, küçük ve orta sanayicilerin, atölyecilerin, esnafın, küçük tüccarın, zanaatçıların çıkarlarını yerli ve yabancı tekellere, emperyalizme ve bunların hükümetlerine karşı savunur.

Mühendis, mimar, doktor, avukat, yazar ve sanatçı gibi serbest meslekten olanların yaşama düzeyinin yükseltilmesi için savaşır.

Memur, öğretmen, subay gibi aydın emekçilerin haklarına sahip çıkar. Maaşlarının kültürel ve sosyal ihtiyaçlarını karşılıyacak düzeyde olmasını ister.

*(TKP programından)*

●

## Hükümet programı ve köy emekçileri

Meclisten güven oyunu alan CHP-MSP hükümetinin programında milyonlarca topraksız ve az topraklı köylünün istediği toprak reformuna yer verilmedi. Oysa, hükümeti oluşturan CHP ve MSP, her iki seçim arasında da toprak reformunun gerçekleştirileceği, yoksul köylünün toprağa, özgürlüğe, kısacası insan onuruna yakışır bir yaşama kavuşturulacağı yolunda vaatlerde bulundular. Köy emekçileri de bu partilerin adaylarına oy verdi.

Hükümet programında sadece, üreticinin aracı ve tefecinin elinden kurtarılması, kooperatifçiliğin geliştirilmesi bir amaç olarak belirtiliyor. Bir de orman niteliğini yitiren bazı arazilerin köylüye dağıtılması öngörülüyor. Programa bakılırsa, toprak ağalığı, aşiret düzeni, marabacılık, yarıcılık, ortakçılık gibi derebeylik artıkları olduğu gibi kalıyor. Başka bir deyimle, köydeki sömürü ve talan düzeninin ekonomik dayanağı olan büyük toprak mülkiyetine dokunulmuyor.

Ağalığın, derebeyliğin, büyük çiftlik sahiplerinin bu ekonomik dayanağına, yani büyük toprak mülkiyetine dokunulmadan köy emekçileri yararına büyük bir şey yapılamaz. Yoksul köylü aracının, tefecinin soygunundan kurtarılamaz. Zira memleketimizde en büyük tefeci toprak ağasıdır. Büyük merkezlerde oturan çiftlik beyidir. Topraksız köylüyü, küçük üreticiyi, orta halli çiftçiyi soyup sömüren bu zümredir. Bugünkü kooperatifler genellikle büyük toprak ağalarının, çiftlik beylerinin elindedir ve bunların çıkarlarına hizmet etmektedir.

Köydeki soygun ve sömürü düzenine ancak köklü bir toprak reformunu gerçekleştirmekle son verilebilir. Türkiye Komünist Partisinin 53 yıldan beri savunageldiği, uğrunda çetin mücadeleler verdiği köklü ve adaletli bir toprak reformu fikri bugün köy emekçilerinin ortak malı olmuştur. Köylümüz, işçi sınıfı ile bağlaşıklığını kuvvetlendirerek ve onun yanında yer alarak böyle bir toprak reformunun gerçekleştirilmesi için mücadele edecektir. Gösteri yürüyüşleriyle, mitinglerle, ağaların gaspettikleri topraklara el koymakla bu yola girmiştir. Türkiye Komünist Partisi, milyonlarca köylünün bu haklı davasını, ötedenberi savunagelmiştir.

# İŞÇİ HAREKETİ

## Devrimci sendikalarda birleşelim

Petrol-İş'in İstanbul şubesinde çalışan personel, haklarını savunmak için Sosyal-İş Sendikasına girdi. Petrol-İş'in başındaki sarı sendika ağaları Sosyal-İş sendikasını tanımayınca, ileri sürdüğü haklı isteklere yanaşmayınca de greve gittiler. Böylelikle Türk-İş'e bağlı Petrol-İş sendikasının İstanbul şubesinde sendikal alanda ilk kez raslanan bir direniş başladı.

Sarı sendika ağaları Sosyal-İş'in başlattığı bu direnişi kırmak için, Sosyal-İş 350 lira zam isterken ücretlere 500 lira zam yaparak işçileri satın almaya kalkıştılar.

Sarı sendikacıların benzer yıkıcı eylemleri ilk değildir. Bunlar işçi hareketini parçalamak için çok manevralar çevirdiler. Ama bu bölücü faaliyetlerin hiç biri tutmadı. Bilindiği gibi, Petrol-İş sendikası genel başkanı Topkar, İzmir'deki Aliağa Rafinerisinde sendikalı işçileri satın almaya ve üyesi bulundukları devrimci sendikayı tanımamaya kalkışmıştı. Boyunun ölçüsünü çabuk almış, konuşmak istediği salondan kapı dışarı edilmişti. «Petrol-İş işçilerin ücretlerine 5 bin lira zam da yapsa sendikalaşma hakkı tanınmadıkça bu grev 50 sene de olsa devam eder», diyen işçiler, sarı sendikacıların oyunlarına gelmiyeceklerini, tekellere yem olmayacaklarını, direnişe devam edeceklerini belirtiyorlar.

Sosyal-İş'in bu eylemi işçi hareketine, ulusal bağımsızlık savaşına musallat olan sarı sendikacılara karşı savaşın yoğunlaştığını gösteren konkre bir olaydır. Türk-İş yığını içinde başındaki satılmışlara karşı güçlü bir direniş vardır. İşçiler en başta, devrimci işçi hareketini parçalamak istiyen sarı sendikacılardan uzaklaşıyor. İşçi hareketini işbirlikçi burjuvazinin kuyruğuna takmaya, ana hedefinden başka yollara saptırmaya yeltenen Tunçlardan, Topkarlardan yakasını sıyırıyor. Bazı yerde işçiler Türk-İş'ten ayrılıp ayrı sendika kuruyor. Bu tutum, işçilerin ve dolayısıyle de işçi hareketinin yararına değildir. Ortada işçi haklarını güçlü ve örgütlü bir şekilde savunan, koruyan gerçek işçi sendikaları vardır. Bugün işçi sınıfının önünde duran vazgeçilmez görevlerden biri sarı sendikalardan ayrılıp devrimci sendikalar çatısı altında birleşmektir, örgütlü savaş yürütmektir. İşçi sınıfının sarı sendika ağalarına karşı verdiği bu savaş, halkımızın emperyalizme karşı ulusal kurtuluş ve bağımsızlık savaşının ayrılmaz bir parçasıdır.

## Kapitalist dünyada grevler

Kapitalist ülkeler işçi sınıfı dünya devrimci hareketinin ana güçlerinden biridir ve diğer iki ana güçle, yani sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş hareketiyle kopmaz bir şekilde bağlıdır. Kapitalist dünyada emekçilerin yüksek sosyal-politik aktifliği günümüzün karakteristik çizgilerinden birisidir. Bu memleketlerde yığın hareketlerine emek ordusunun giderek daha büyük bir kısmı katılmaktadır. Etkili bir savaş biçimi olarak grevin rolü artmaktadır. 1965 yılında tüm kapitalist dünyada grevlere 36 milyon kişi katılmıştır. 1971 yılında bu rakkam 70 milyona, 1973 yılında ise 80 milyona çıkmıştır. Bu grevlerin önemli kısmı gelişmiş kapitalist ülkelerde yapılmıştır. Bu ülkelerde 1965 yılında grevlere 20 milyon kişi katılmıştı. 1971'de bu rakkam 48 milyon, 1973'de ise 53 milyona yükselmiştir.

Kapitalizmin genel bunalımı günden güne derinleşmektedir. Kapitalist ülkelerde (en fazla gelişmiş kapitalist ülkelerde), işten çıkarmalar, kısa çalışma haftası uygulamaları, işletmeleri kapatmalar almış yürümüştür. Öte yandan pahalılık görülmedik bir hızla artmaya devam etmektedir. 1973 yılında fiyatlar Japonya'da % 19, İtalya'da % 15, İngiltere'de % 10, ABD % 10, Batı Almanya'da % 8 artmıştır. İşsizliğin artması, hayat pahalılığı, işyerini koruma ve sürekli çalışabilme uğrundaki mücadeleyi günün en aktüel sosyal-ekonomik problemlerinden biri haline getiriyor. Bu ağır koşullar altında işçi sınıfının mücadelesi devam etmektedir. 1974 yılının sadece Ocak ayında gelişmiş kapitalist ülkelerde grevlere 8 milyon kişi katılmıştır. Şubat ayında, İtalya'da 18 milyon emekçinin genel grevi, İngiltere'de 270 bin maden işçisinin genel grevi, Batı Almanya'da kamu hizmetlerinde çalışan 2,5 milyon memur ve işçinin grevi, 4 milyandan fazla metal işçisinin greve gitme kararı, Japonya'da 8 milyon işçinin «İlkbahar taarruzu»na hazırlıkları, Fransa, Amerika'da ardı arkası kesilmeyen grevler bu savaşın durmadan genişlediğini göstermektedir.

İşçi sınıfının sosyal-ekonomik haklar uğrundaki mücadelesi demokratik hakları koruma ve geliştirme, gerici kanunlara ve tasarılara, dikta rejimlerine karşı mücadeleyle, barış ve güvenlik uğrunda mücadeleyle birleşmektedir. Kapitalist ülkeler işçi sınıfı bugün daha örgütlü, daha bilinçli ve daha çetin bir savaş vermektedir. Ve bu savaş, işçi sınıfı sermayenin boyunduruğundan kurtuluncaya kadar devam edecektir.

## Enternasyonalist dayanışma

Memlekette olduğu gibi yabancı ülkelerde bir lokma ekmek için çalışmak zorunda kalan işçilerimiz, yerli işçilerle birlikte tekellerin sömürüsüne karşı yürüttükleri hak alma mücadelesinde yeni yeni atılımlar kaydediyorlar.

Federal Almanya ve Batı Berlin'de kamu hizmetleri, posta, nakliye ve trafik işlerinde çalışan binlerce işçimiz, Alman işçi arkadaşlarıyla omuz omuza yürüyerek, tüm tehditlere rağmen, haklarını söke söke almaya kararlı olduklarını bir kez daha gösterdiler. Yerli ve yabancı işçilerin azimli direnişi, Bonn hükümetini 2,5 milyon işçi ve memurun ücretlerine yüzde 11 oranında zam yapmaya zorladı.

F. Almanya ve B. Berlin'de uygulanan son grevlere işçilerimiz, Alman ve öteki yabancı işçilerle birlikte örgütlü, kararlı ve disiplinli bir biçimde katılarak, hakları için savaşırken, isteklerinin önemli bir kısmını kabul ettirdiler. Hak arama savaşında, enternasyonalist dayanışmada bulundular.

Yabancı ülkelerde emperyalist tekellere karşı yürütülen çetin mücadelede işçilerimizin sınıfsal kollektif dayanışma bilinci gelişiyor. F. Almanya ve B. Berlin'deki son grevler, işçi sınıfının, emperyalist tekellere karşı yürütülen çetin mücadelede örgütlü olduğu zaman, haklarını almada başarısının daha büyük ölçülere erdiğini bir kez daha doğruladı.

Türkiye Komünist Partisi, Alman Komünist Partisi ile birlikte F. Almanya ve B. Berlin'de çalışan işçilerimizin tekellerin sömürüsüne karşı verdikleri çetin mücadeleyi, işbirliği azmini güçlendirerek vargüçleriyle desteklemekte, işçi sınıfının hak alma savaşında öncülük etmektedirler. İşçi sınıfının haklı mücadelesini engellemek için birlik olan patronları dize getirmek, haklarımızı almak mücadelesinde Alman işçi kardeşlerimizle dayanışmamızı daha da güçlendirmeliyiz. İsteklerimizin yerine getirilmesi için daha örgütlü savaşmalıyız. Sendikalara üye değilsek üye olmalıyız. İşçi sınıfının gücü, örgütlülük ve enternasyonalist dayanışmasındadır.

*Gebe kadınlar korunmalıdır. Gebelik ve loğusalık için çalışan kadınlara paralı izin verilmeli, doğumevleri, çocuk yuvaları, her türlü sağlık hizmetleri kurulmalı, mevcutlar genişletilmelidir!*

# PARTİ YAŞAMI

## Yakın amaç

TKP'nin yakın amacı, onun yeni programında kesin, açık açık belirtilmiştir. Bu aşamada: «emperyalizmin ve yerli gerici ortaklarının, işbirlikçi burjuvaziyle büyük toprak ağalarının egemenliğine son vermek, memleketimizde demokratik gelişme yolunu açmak». Bu da demokratik oluşumları sağlıyacak bir düzen, bir hükümet kurmakla olur.

Seçimler yapıldı. En gerici, işbirlikçi, sıkıyönetim sürecini tutan, sıkıyönetim hükümetlerini kuran partiler yenilgiye uğradı. Ortak bir hükümet kuruldu. Fakat savaş bitmiş değildir. Gelen hükümet geniş halk yığınlarının istemlerini, somut oluşumlarla yerine getirmekten uzaktır. Daha şimdiden, seçmenlere verdikleri sözleri unutur görünüyorlar. Halkımızın önünde çetin savaş aşamaları, dar boğazlar duruyor. İşbirlikçi büyük burjuva-ağa ikilisinin egemenliği, erki yıkılmamıştır. Holdingler, bunlarla çitişen yabancı kumpanyalar, sermayeler, bankalar memleketin ekonomik kilit yerlerini ellerinde tutuyor, devlet mekanizmasına yerleşmişlerdir. Amerikalı üsleriyle topraklarımızda oturuyor, değişik misyonlarıyla devletin, hükümetin her şeyini kontrol ediyor. Ordu NATO'nun komutasındadır. Sıkıyönetim ve Güvenlik Mahkemeleri baskısını sürdürüyor. Faşist kanunlar, yasaklar kaldırılmamıştır.

Bu duruma son verilmelidir. Genel af hemen çıkarılmalıdır. Komünist Partisine konan yasak kaldırılmalıdır.

İşçi sınıfı seçimlerde, ulusal bağımsızlık, demokratik bir düzen, politik, ekonomik, sosyal köklü oluşumlar için yürütülen savaşta başı çeken devrimci güç olduğunu gösterdi. İşçi sınıfı bu seçimlere, bir bakıma, kolu bağlı girdi. Komünist Partisi yasak. İşçi Partisi kapatılmıştır. Gene de işçi sınıfı, memlekette politik gelişmelere sürekli etki yapan bir güç olarak kendisini tanıttı. Bu gerceği, burjuva basını bile belirtmek zorunda kalmıştır.

TKP, halkımızın, işçi sınıfının savaşlarını vargücüyle, bütün olanaklarıyla destekliyecektir. Yığınlarla kaynaşacaktır. TKP, fabrikalarda, emekçi yığınların arasında, her yerde temel örgütlerini kurmak yolundan ayrılmıyacaktır. Komünist Partisi, halkımıza açıkladığı yakın amaçlarını gerçekleştirmek için savaşacaktır.

## Burjuva ideolojilerine karşı aralıksız savaş

Ulusal burjuvazinin bütün ileri, demokratik, anti-emperyalist adımlarını desteklemek, onları daha ileri götürmeye çalışmak, Marks'ın, Engels'in, Lenin'in öğretileri arasındadır. Ulusal burjuvazi ile demokratik anti-emperyalist konkre hedefler için bağdaşıklıklar kurulabilir ve ortak cephe politikasının başarısı uğrunda kompromilere de gidilebilir. Fakat ideolojik alanda burjuvazi ile hiç bir kompromiye gidilemez. Ulusal burjuvazi ile bağlaşıklıklar, veya ulusal burjuvazinin bazı demokratik, anti-emperyalist adımlarını desteklemek, militan kadro arasında ulusal burjuvaziye karşı bir sempati uyandırabilir. Bu sempati, kadroların pencerelerini burjuva ideolojilerine açmaları veya aralamaları ile sonuçlanabilir. Cephe politikasının kaçınılmaz tehlikelerinden biri de budur. Bunu önlemek için komünistlerin uyanık olması, kadrolarını burjuva ideolojilerinin etkisinden uzak tutması gerekiyor.

Son zamanlarda hükümet çevrelerinden «geçmişi unutmak», «intikam duygularını kapotmak», «kardeşlik havası yaratmak» gibi sözler özellikle işkenceler ve genel afla ilgili olarak sık sık işitilmeye başlandı. Lenin, devrim intikam almaz der. Komünistler hiç bir zaman şahsi öç ve intikam peşinde olamazlar. Ama bu, meydanın sınıf düşmanlarına boş bırakılması, Partinin oportünistlerle, likidatörlerle dolması anlamına gelmez.

Emperyalizme, ajanlarına, işbirlikçi burjuvaziye ve politik güçlerine karşı gereken ekonomik, politik bütün tedbirlerin alınması, reformların yapılması gerekiyor. Bu tedbirlerin intikamla falan bir ilgisi yok, yurdun demokratik yoldan ilerleyebilmesinin, kalkınmasının kaçınılmaz şartlarıdır bunlar. Yıllarca işkencelerle demokratik, anti-emperyalist güçleri ezmeye çalışanlara karşı tedbirler de bu niteliktedir. Erim, Melen, Talû gibi başbakanlardan, bunların bakanlarından, eski Cumhurbaşkanı Sunaydan, eski Genel Kurmay Başkanlarından, Kuvvet ve Sıkıyönetim Komutanlarından, bunların etrafını sarmış olan MIT yöneticilerinden, irili ufaklı bütün cellâtlardan işkencelerin hesabını sormak, bunları çıkarılacak af kanununun dışında tutmak, emperyalizmin Türkiye'de dişini tırnağını kırmak savaşının ayrılmaz bir parçasıdır.

TKP'nin yeni programında devlet organlarının emperyalizmin ajanlarından, faşistlerden, halk düşmanlarından temizlenmesi ve buralara demokratik, halkçı fikirleri ve savaşları ile tanınmış yurtseverlerin atanması üzerinde inatla duruluyor. Demokratik yolda ilerleyebilmenin şartlarından biri de budur. İşkence uzmanları, cellâtlar, emperyalizmin ajanları devlet organlarından temizlenmedikçe, bunlar Anayasaya, halkın demokratik haklarına karşı bir tehlike olarak kalacaklardır.

## Dünya Barışı ve Türkiye

Bulgaristan'ın başkentinde Dünya Barış Konseyi'nin toplantısı yapıldı. 100'den fazla ülkeden gelen barış taraftarları toplantı sonunda bir çağrı yayınlayarak tüm emekçileri, politikacıları, öğrencileri ve örgütleri devamlı, demokratik ve adil bir barış uğrunda savaşa davet ettiler. Bu çağrı barış düşmanlarına ciddi bir uyarı, ilerici insanlığa yeni bir esin kaynağı idi. Fakat bu çağrıyı onaylıyanlar arasında Türkiye'den temsilci yoktu. Bu Türk halkının barıştan yana olmadığı anlamına asla gelmez. Böyle bir iddia tarihin gösterdiği gerçeklere aykırı düşer.

Yeni hükümeti oluşturan CHP ile MSP barışçı bir görüşü programa aldılar. Fakat, «dış politikada bir değişiklik olmıyacaktır, NATO'ya, SENTO'ya bağlı kalınacaktır, NATO dışında ayrı bir ordu kurulacaktır, daha fazla silâhlanılacaktır» kaydı, bu görüşü sıfıro indirmektedir. Çünkü bu kayıt, Türkiye'nin şimdiye kadar olduğu gibi emperyalizmin, öncelikle Amerikan militarizminin saldırı, gerginliği artırma, barışı baltalama eylemlerinin dışında kalamıyacağı, hattâ harp masraflarının artacağı anlamına gelir.

TKP bu konudaki görüşünü açıkça ortaya koymuştur. Türk hükümetinin barış ve kardeşlik görüşünün gerçekçi olabilmesi için, herşeyden önce emperyalizmin saldırı politikasından uzaklaşmak, NATO. SENTO gibi saldırı bloklarından çıkmak şarttır. Buna karşılık komşu sosyalist ve Arap ülkeleriyle olan ilişkilere öncelik tanımak, bağımsız bir dış politika izlemek gerek. Çünkü çağımızda güç dengesi sosyalizmden, barıştan, kurtuluş hareketlerinden yana değişse de, emperyalizmin saldırgan özü asla değişmemiştir. Emperyalizm dün olduğu gibi bugün de bir saldırı faktörü olarak ortadadır. Türkiye, emperyalizmle bağları sonucunda, dünya barışına katkıda bulunmak şöyle dursun, emperyalizmin saldırı serüvenlerine alet olmaya devam edecektir.

Türk komünistleri bu tehlikeyi hiçbir zaman unutmamış, halkımızı, kamuoyunu uyanık olmaya çağırmıştır. Çünkü barış ve güvenlik sorunu, kurtuluş, demokrasi ve sosyalizmin temel taşlarındandır.

*Eşit işe eşit ücret!*



**ATILIMI OKU VE OKUT!**